

РЕШЕНИЕ

№

гр. Добрич, 18.09.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Добрич, в закрито съдебно заседание на осемнадесети септември, две хиляди и осемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Нели Каменска

разгледа докладваното от председателя административно дело № 576 по описа на съда за 2018 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 12, ал. 4 от Закона за събранията, митингите и манифестациите (ЗСММ) и чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Д.Г.П. с ЕГН *****, срещу Заповед № 1034/11.09.2018 г. на Кмета на Община град Добрич, с която на основание чл. 13, ал.1, предл. 2, във вр. с чл.12, ал. 2, т.2 от ЗСММ е прекратен протеста на жалбоподателя пред сградата на Община град Добрич.

I. Становища на страните

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт и се поддържа искането за неговата отмяна. Претендира присъждане на разноски по делото.

Ответникът, кметът на Община град Добрич, представя административната преписка по постъпилата в общината жалба с писмо с изх. № 94-Д-00-695/17.09.2018 г., в което не изразява становище по жалбата.

II. По допустимостта на жалбата

Видно от представените писмени доказателства оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 12.09.2018 г., лично срещу подпис. Съгласно чл.12, ал.4 от ЗСММ, срокът за оспорване на забраната за провеждане на протеста е тридневен и изтича на 17.09.2018 г., понеделник, присъствен ден. Жалбата е постъпила в Община град Добрич на 14.09.2018 г., т.е. подадена е в законоустановения срок. Жалбата е подадена от активно легитимирана страна, срещу акт, подлежащ на оспорване пред административен съд и е процесуално допустима.

III. По съществуването на спора за законосъобразност на оспорената заповед

Жалбата е основателна.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗСММ, за свикване на събрание или на митинг на открито организаторите най-малко 48 часа преди началото му писмено уведомяват кмета на общината, на чиято територия ще се проведе, като посочват организатора, целта, мястото и времето на събранието или митинга.

От данните в представената административна преписка е видно, че жалбоподателят е спазил това законово изискване, тъй като на 06 август 2018 г. е подал

заявление с вх. № 94Д-00-610/06.08.2018 г. за провеждане на мирен протест пред сградата на Община град Добрич с начало 07 август 2018 г., вторник.

Самото заявление не е представено от администрацията на ответника, но целта на протеста се установява от съдържанието на писмо с изх. № 94Д-00-610/06.08.2018 г. на секретаря на Община град Добрич, А.К., адресирано до жалбоподателя, в което е заявено, че Община град Добрич дава разрешение за провеждането на „мирен протест, който ще прерасне в гладна стачка срещу действията на Главен архитект и Зам.кмет „Устройство на територията“ с начало 07.08.2018 г.(вторник) пред сградата на Община град Добрич, ул.“България“ № 12.“

Със същото писмо жалбоподателят е уведомен, че за организирания от него мирен протест е съобщено писмено на Първо районно управление на полицията в гр.Добрич. В преписката е приложено писмото на Община град Добрич до началника на Първо РУ-Добрич, което съдържа молба за времето, мястото на провеждане и целта на протеста, гражданинът, който е заявил провеждането му и завършва с молба да се осигури безопасността на гражданите.

Явно е, че кметът на общината е изпълнил задължението си по чл.12, ал.5 от ЗСММ да уведоми незабавно компетентните органи на Министерството на вътрешните работи.

С оспорената Заповед № 1034/11.09.2018 г. кметът на Община град Добрич е прекратил протеста на жалбоподателя пред сградата на Община град Добрич като се е позовал на нормите на чл. 13, ал.1, предл. 2, във вр. с чл.12, ал. 2, т.2 от ЗСММ.

Като фактическо основание за прекратяването на протеста на жалбоподателя е посочено следното: „ На 11.09.2018 г. Д.Г.П. вика и скандира пред сградата на Община град Добрич през законоустановеното работно време на администрацията. С поведението си нарушава обществения ред, като същият пречи на нормалното протичане на работния процес на служителите от общинската администрация и възпрепятства изпълнението в пълен обем на служебните им задължения.“

По делото не се представят данни за протичането, начина на провеждане на протеста, поведението на протестиращия за период от обявеното му начало – 07 август 2018 г. до момента на забраната му, 11.09.2018 г. Няма данни за констатирани от органите на МВР нередности, нарушение при провеждането на протеста или данни за постъпили оплаквания от граждани. Няма данни компетентният административен орган, т.е. кметът на общината, да е предложил промяна на времето или на мястото на провеждане на митинга на жалбоподателя при условията на чл.12, ал.1 от ЗСММ.

При така установеното от фактическа и права страна съдът намира, че жалбата е основателна, тъй като заповедта е издадена при неспазване на установената форма - липса на фактически основания (мотиви), в нарушение на материалния закон и при несъответствие с целта на закона.

Фактическите и правните основания за издаване на индивидуалния административен акт са задължителна част от неговото съдържание, съгласно чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Условие за законосъобразност на индивидуалния административен акт е и съответствието на всяко посочено правно основание с визирано фактическо такова.

В оспорената заповед е направено смесване между две отделни и различни правни основания. Като първото е по чл.13, ал.1 от ЗСММ, което е основание за прекратяване на протеста, а основанията по чл.12, ал.2, т.1-4 са за забраняване на проявата.

Оспорената заповед е издадена и на двете групи основания – чл.13, ал.1 от ЗСММ и чл.12, ал.2 т.2 от ЗСММ.

Съгласно чл.13, ал.1 от ЗСММ, кметът на общината, прекратява събранието, митинга или манифестацията, когато не са организирани или не се провеждат при условията и по реда, установени с този закон.

Освен че към това съдържащо се в заповедта правно основание съответно фактическо такова не се сочи, то не се установява и неговото наличие, тъй като не става ясно кои условия и ред на закона са нарушени. В административната преписка няма данни жалбоподателят да е заявил време за провеждане на митинга, което да е извън установеното обичайно работно време. Няма и доказателства кметът на общината да е предложил промяна на времето или на мястото на провеждане на митинга на жалбоподателя при условията на чл.12, ал.1 от ЗСММ. Относно законно допустимото време за провеждане на митинг, протест, събрание, манифестация и т.н. нормата на чл.5 от ЗСММ определя, че те могат да се провеждат по всяко време на денонощието освен в часовете от 22 до 6 часа.

Следва да се отбележи също, че съгласно правната уредба на правото на мирни събрания, митинги (протести, демонстрации, стачки) и манифестации, режимът е уведомителен, а не разрешителен. Законът не предвижда издаване на изрично писмено разрешение за провеждане на събранието, митинга, манифестацията, протеста. Видно от нормата на чл.8, ал.1 ЗСММ за провеждане на заявеното мероприятие е достатъчно подаването само на уведомление до компетентните власти, в случая кметът на общината. В чл.12, ал.1 ЗСММ съществува единствено възможност кметът на общината да предложи промяна на времето и мястото на събитието, когато то създава условия за нарушаване на обществения ред или безопасността на движението.

Посоченото място за провеждане на митинга/протеста – пред сградата на Община град Добрич - също не е свързано с причиняване на пряка и непосредствена заплаха за обществения ред.

Затова съдът приема, че не е доказано наличието на някоя от хипотезите по чл.13, ал.1 ЗСММ, при които кметът на общината разполага с правото да прекрати провеждането на протеста.

Настоящият състав на съда намира, че не е доказано и второто посочено фактическо основание по чл.12, ал.2, т.2 от ЗСММ, което според законодателя е основание за забрана провеждането на мероприятиято, а не за неговото прекратяване. Съгласно чл.12, ал.2, т.2 ЗСММ, кметът на общината може да забрани провеждането на събранието, митинга или манифестацията, когато има несъмнени данни, че застрашават обществения ред в съответното населено място.

Като конкретни факти и обстоятелства по отношение на твърдението за нарушаване на обществения ред се сочи в заповедта единствено, че жалбоподателят вика и скандира пред сградата на общината в законоустановеното работно време на общинската администрация.

Това поведение на жалбоподателя във връзка с упражняването на политическото му право на мирен протест пред органите на общинската местна власт не може да се окачестви като несъмнено нарушение на обществения ред.

Следва да се отбележи, че правото на мирни събрания, протести, манифестации е конституционно прогласено в чл. 43 от Конституцията на Република България и в чл. 11 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС). Последната е пряко приложима по силата на чл.5, ал.4 от Конституцията на РБ, тъй

като е ратифицирана от Народното събрание със закон през м.юли 1992 г. Съгласно чл. 11, т. 2 от ЕКЗПЧОС, упражняването на тези права не подлежи на никакви други ограничения освен на тези, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната или обществената сигурност, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защитата на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

Изхождайки от горния принцип за пропорционалност при ограничаването правото на митинг/протест, административният съд намира, че скандирането на лозунги и викане, т.е. по-шумното изявяване на позиция, мнение представлява обичайно, очаквано и предвидимо поведение на гражданина, заявил провеждане на мирен протест срещу действия, актове на общинските власти. В случая твърденията за скандиране и викане не са придружени с оплаквания от други граждани или данни от органите на полицията за непристойно поведение от участващия в протеста, за да се приеме, че има нарушаване на обществения ред.

В практиката на Европейския съд по правата на човека (Т. срещу Азербайджан, жалба № 47137/07 и др.), се приема, че властите следва да демонстрират определена степен на толерантност при упражняването от гражданите на правото им на мирни протести, демонстрации, стачки, събрания и т.н. В тази връзка и доктрината на публичните личности изисква толериране от държавните и общинските служители на критика, насочена срещу техни действия и думи.

Изхождайки от този принцип административният съд намира, че в случая предпоставките по чл.13, ал.1 и чл.12, ал.2, т.2 ЗСММ не са налице, а заповедта е издадена в несъответствие с целта на закона. С нея недопустимо се ограничава конституционно прогласеното право на гражданите на протест срещу действията на властта, централна или местна.

Заповедта като постановена при неспазване на изискванията за форма, в нарушение на материално-правните разпоредби на закона и несъответна на неговата цел следва да бъде отменена на основанията по чл.146, т.2, т.4 и т.5 от АПК.

IV. Разноски

Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна, тъй като не са представени доказателства за тяхното извършване нито, че жалбата е изготвена от адвокат.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати държавна такса за производството по делото в размер на 10 лв.

Така мотивиран и на основание чл.12, ал.4, изр.3 и 4 от ЗСММ във вр. с чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 1034/11.09.2018 г. на Кмета на Община град Добрич, с която на основание чл. 13, ал.1, предл. 2, във вр. с чл.12, ал. 2, т.2 от ЗСММ е прекратен протеста на Д.Г.П. *** пред сградата на Община град Добрич.

ОСЪЖДА Община град Добрич да заплати по сметка на Административен съд-Добрич сумата от 10 (десет) лева – държавна такса за производството по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: